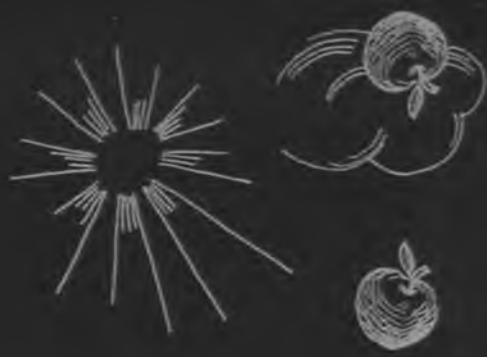
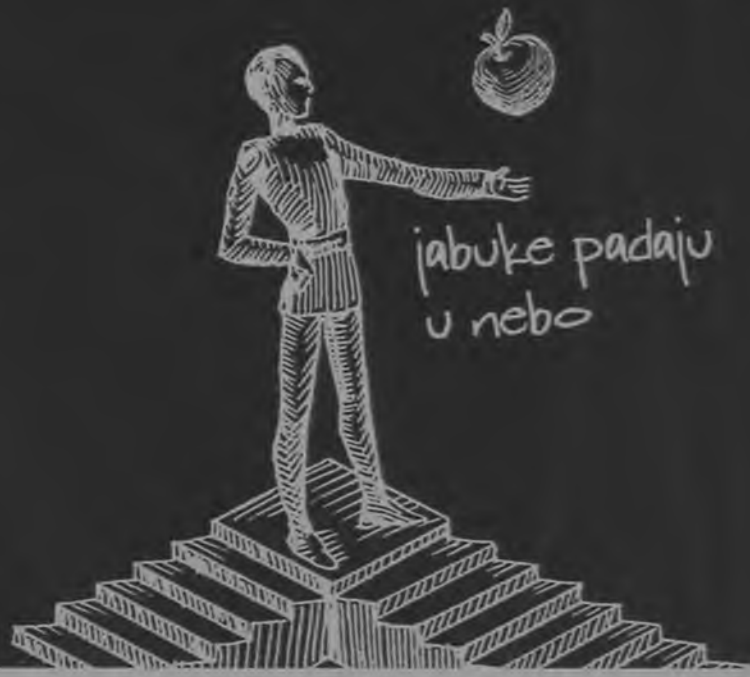

Planetopija biblioteka čija je svaka stranica otkrivenje

TRANSURFING 5

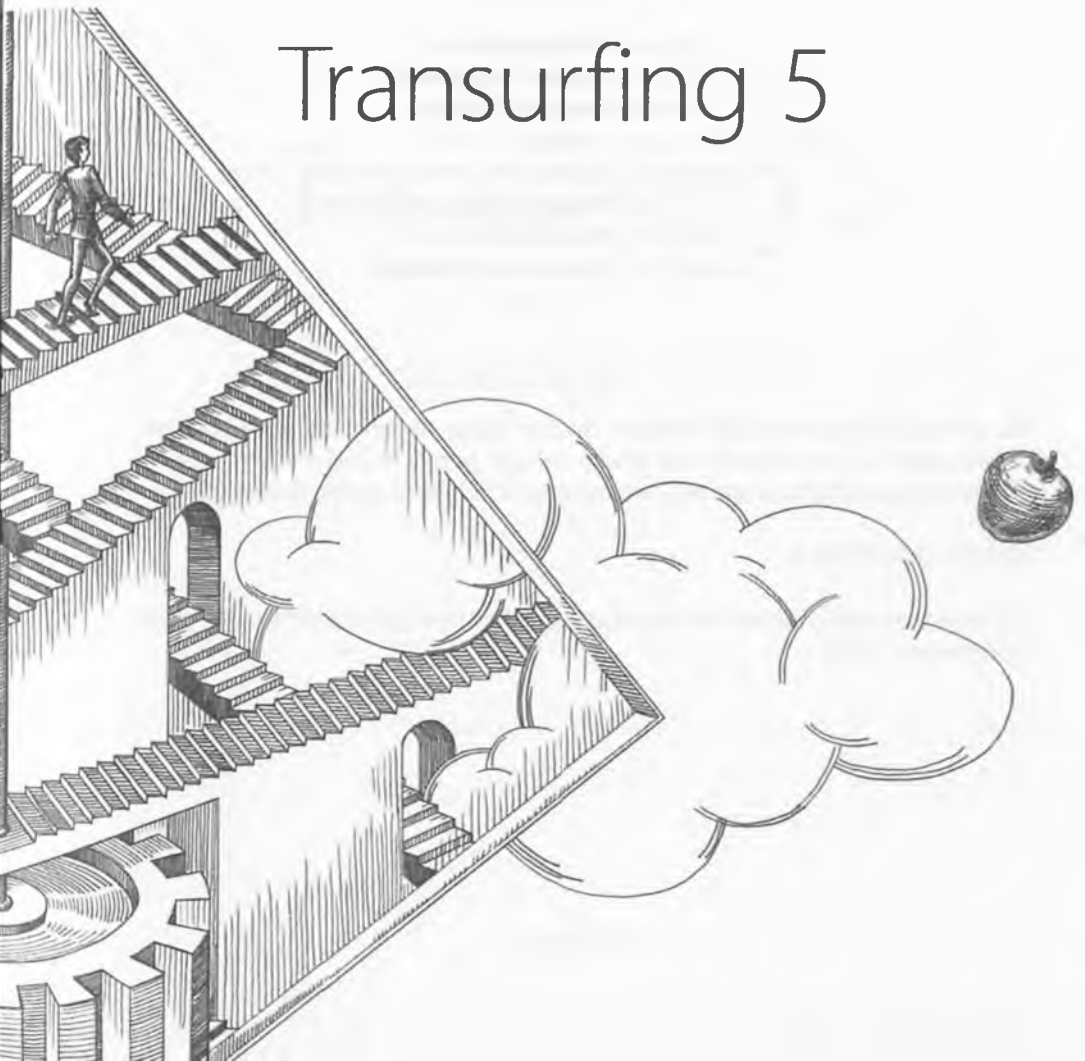

jabuke padaju
u nebo

VADIM ZELAND

Transurfing 5

Biblioteka **Osjetila i osjećaji**

Naslov izvornika:

Трансерфинг реалности. Ступењ V: Јаблочи падајут в небо

© P. P. Lisovski, 2005.

Prvi put objavila Izdavačka grupa "Ves", Rusija, 2008.

Ilustracije Natalija Ivanova

Prevela **Ivančica Tarade**
Lektorirala **Ljiljana Puljar Matić**
Uredila **Danijela Duvnjak**
Grafičko oblikovanje **Ermegeo**, Zagreb
Naslovnica **Studio 1** (prema ilustraciji Natalije Ivanove)
Tisak **Printera grupa**, Sveta Nedelja
Nakladnik **Planetopija**, Zagreb
Za nakladnika **Marina Kralj Vidačak**
veljača 2011.

Sva prava pridržava nakladnik. Nijedan dio ove knjige ne smije se upotrijebiti niti reproducirati na bilo koji način bez pisane dozvole, osim u slučaju kratkih navoda u kritikama ili ocjenjivačkim člancima. Za sve obavijesti možete se obratiti nakladniku.

ISBN 978-953-257-163-9

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 757170.

Vadim Zeland

Transurfing 5

Jabuke padaju u nebo

Zagreb, 2011.

Sadržaj

Predgovor	6
I. Svijet ogledala	9
Dvostrano ogledalo	9
Amalgam stvarnosti	15
U potjeri za odrazom	22
Svijet se kreće ususret	28
Namjera Gospodara	36
Društvo "proizvođača ogledala"	47
Sažetak	58
II. Vrtar Vječnosti	61
Energija namjere	61
Čišćenje svijeta	73
Korekcija ogledala	84
Gospodar stvarnosti	91
Kordinacija sna	101
Presuda Gospodara	104
Sažetak	112
U gostima kod Vječnosti	114
Rječnik pojmova	115
O autoru	130

Predgovor

Poštovani čitatelju!

Pred vama je novi nastavak iz serije knjiga o transurfingu – zagonetnom aspektu stvarnosti koji je u čitatelja izazvao toliko emocija. U prethodnoj se knjizi (Transurfing 4, Upravljanje stvarnošću; op. ur.) govorilo o tome da je čovjek sposoban upravljati stvarnošću ako se uspije riješiti iluzije dvostranog odraza. Iz ove ćete knjige saznati kako se to radi.

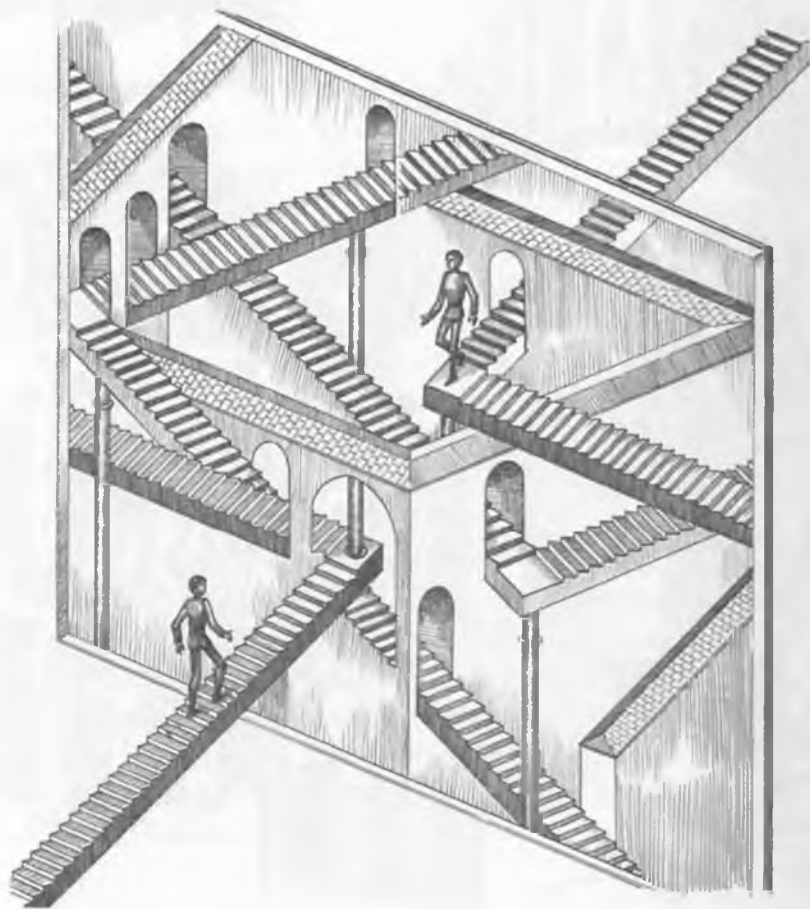
Kada se probudite u svom *snu na javi*, čini se kao da se izvlačite iz bujice događaja nalazeći se u središtu divovskog kaleidoskopa koji se polako vrti u krug blistajući na granicama stvarnosti. Vi ste dio te stvarnosti, a istodobno postojite zasebno, neovisno. Točno tako spoznajete svoju "posebnost" kada se osvijestite u snu i shvatite da san sada ovisi o vama, a ne vi o njemu.

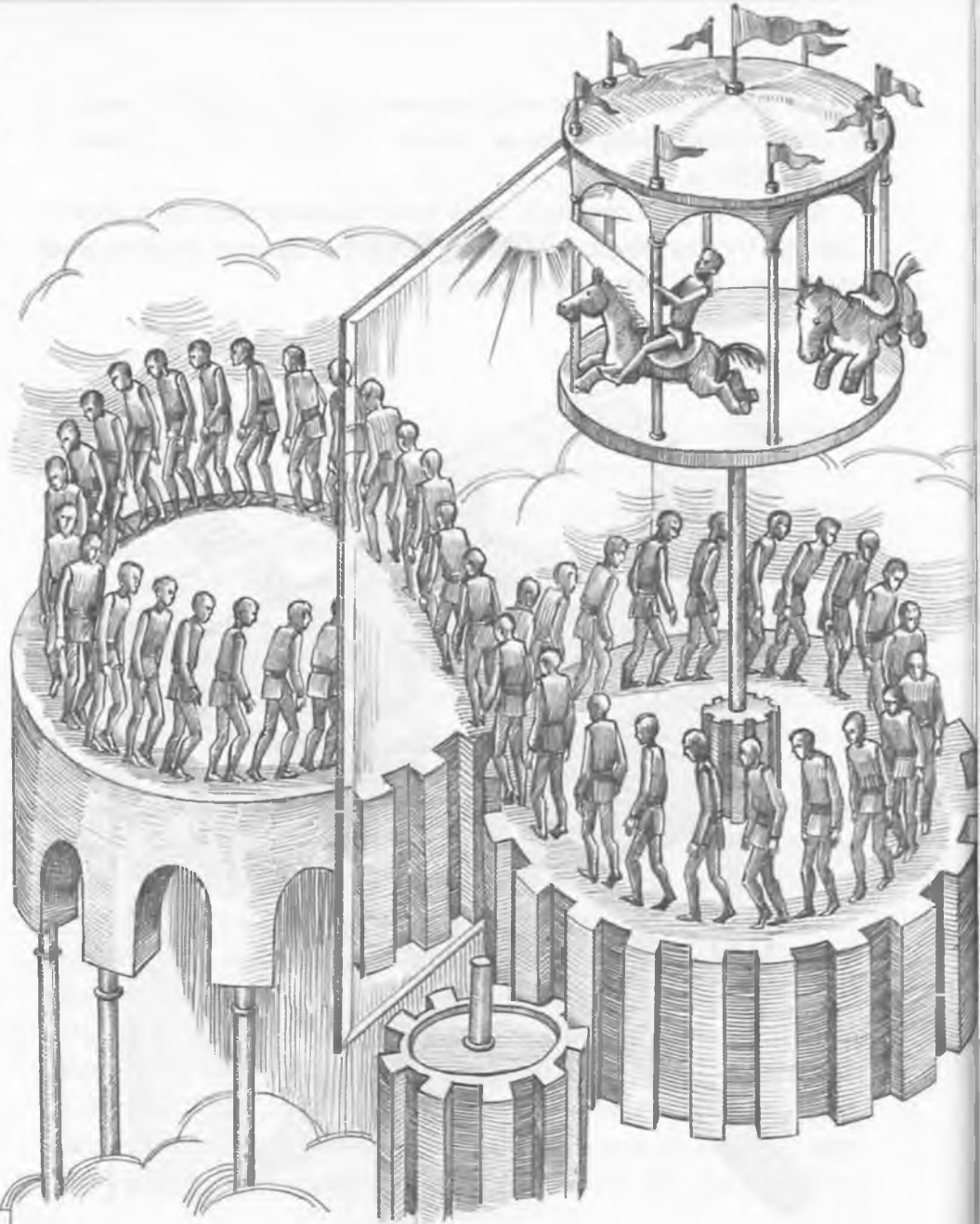
Energija čovjekovih misli u određenim je uvjetima sposobna materijalizirati određeni sektor prostranstva varijanti. U stanju koje u transurfingu nazivamo *jedinstvo duše i razuma* stvara se tajanstvena sila – *izvanjska namjera*. Oni koji su sami isprobali transurfing s divljenjem prepričavaju kako se njihove misli na nedokučiv način utjelovljuju u zbilju, a stvarnost doslovno naočigled mijenja svoj oblik.

Na primjer, ljudi oko vas iz nepoznatog se razloga počinju prema vama odnositi s više simpatija. Otvaraju se vrata koja su se prije činila beznadno zatvorenima. Pritom možete opažati nadasve zanimljive pojave: promjene "nijansi dekora" i "krugove na stvarnosti" nalik na krugove na vodi. Sloj vašeg svijeta ponovno vraća izgubljenju svježinu: sladoled vas podsjeća na onaj isti

okus iz djetinjstva, a nada ponovno poprima mladenački zanos. No najvažniji je karakterističan osjećaj unutarnje slobode – privilegija da živite u skladu sa svojim načelima.

Ma kako se činilo neobično, ovdje nema nikakve mistike, sve je stvarno. Zato, dok u praksi provjeravate ovo što čitate, pazite da čvrsto stojite na zemlji kako od divljenja i ushita ne biste *pali u nebo*.

Svijet ogledala

Moj se svijet brine o meni.

Dvostrano ogledalo

Stvarnost se očituje u dva oblika: fizičkom koji možemo dotaknuti rukama i metafizičkom koji se nalazi izvan granica percepcije. Oba oblika postoje istodobno, međusobno se prožimaju i dopunjuju. Dualizam se ističe kao neotuđivo svojstvo našeg svijeta. Mnoge stvari imaju svoju suprotnu stranu.

Zamislite da stojite ispred ogledala. Vi sami predstavljate realno postojeći fizički objekt. A vaš odraz koji nema materijalnu supstanciju prividan je i metafizički, ali istodobno je jednako stvaran kao i sama vaša slika.

Cijeli je svijet moguće predočiti u obliku divovskog *dvostranog ogledala*, s čije se jedne strane nalazi fizički svemir, a s druge se prostire metafizičko prostranstvo varijanti. Za razliku od slučaja s običnim ogledalom, materijalni svijet je odraz kojemu kao slika s druge strane služe namjera i Božje misli, kao i misli svih živih bića koje su njegovo utjelovljenje.

Prostranstvo varijanti svojevrsna je matrica, šablona po kojoj se odvija "krojenje", "šivanje", baš kao i "modna revija" – kretanje cjelokupne materije. U njemu se čuva informacija o tome što se i na koji način mora događati u materijalnom svijetu. Broj različitih mogućnosti je beskonačan. Varijanta je sektor prostranstva koji sadrži scenarij i scenografiju, to jest putanju i oblik kretanja materije. Drugim riječima, sektor određuje što se u svakom pojedinom slučaju mora događati i kako to treba izgledati.

Na taj način ogledalo dijeli svijet na dvije polovice: stvarnu i prividnu. Sve što je dobilo materijalni oblik nalazi se na stvarnoj polovici i razvija se u skladu sa zakonima prirodnih znanosti. Znanost i uobičajen svjetonazor odnose se samo na ono što se događa u "stvarnosti". Pod stvarnošću se obično podrazumijeva sve što je podložno promatranju i izravnom djelovanju.

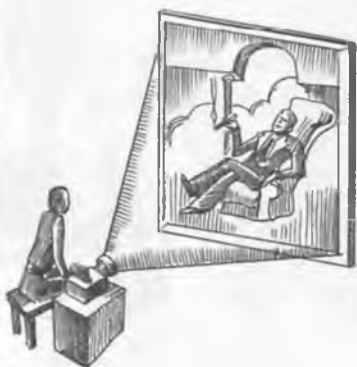

Ako se odbaci metafizička strana stvarnosti i uzme u obzir samo materijalni svijet, tada se djelovanje svih živih bića, uključujući i čovjeka, svodi na primitivno kretanje u okvirima unutarnje namjere. Kao što je poznato, pomoću unutarnje se namjere cilj postiže izravnim djelovanjem na okolinu. Da bi se nešto postiglo, potrebno je poduzeti određene korake, pokrenuti se, razgibati laktove – općenito, obaviti konkretan posao.

Materijalna se stvarnost realno osjeća – ona trenutačno reagira na izravno djelovanje i to stvara iluziju da je jedino na taj način moguće postići nekakve rezultate. Međutim, u okvirima materijalnog svijeta krug realno ostvarivih ciljeva uvelike se sužava. Ovdje treba računati samo na ono što postoji. Svi se oslanjaju na sredstva kojih obično nema dovoljno i na mogućnosti koje su veoma ograničene.

U ovom je svijetu apsolutno sve prožeto natjecateljskim duhom. Previše je onih koji žele postići isti cilj. A u granicama unutarnje namjere u tome, naravno, neće svi uspjeti. Pa odakle će se stvoriti uvjeti i okolnosti potrebni za postizanje cilja? Evo odakle – iz prostranstva varijanti.

Na toj strani ogledala ima svega napretek, bez ikakve konkurencije. Robe nema, ali sva je ljepota u tome što možemo izabrati bilo što, kao iz kataloga, i naručiti. Prije ili kasnije narudžba će biti izvršena i za nju nećete morati platiti. Potrebno je tek ispuniti određene, ne osobito teške, uvjete – i to je sve. Je li to bajka?

Nipošto. To je više nego stvarno. Energija misli ne nestaje bez traga. Ona može materijalizirati sektor prostranstva varijanti koji po svojim parametrima odgovara odašiljanju misli. Samo se čini kao da je sve što postoji na našem svijetu posljedica međusobnog djelovanja materijalnih objekata. Jednako važnu ulogu u tome imaju procesi koji se odvijaju na metafizičkoj razini, kada se virtualno postojeće varijante utjelovljuju u stvarnost. Uzročno-posljedične veze metafizičkih procesa nisu uvijek vidljive, no bez obzira na to, oblikuju dobru polovicu svih stvarnosti.

Budući da čovjek (a pogotovo manje razvijena bića) energiju misli ne koristi s određenim ciljem, materijalizacija sektora prostranstva varijanti u pravilu se odvija neovisno o volji. Kako je bilo pokazano u prvoj knjizi o transurfingu (Transurfing 1, Prostranstvo varijanti; op. ur.), utjecaj misaonih slika na stvarnost uglavnom se očituje u obliku realizacije najgorih očekivanja.

Prizemljen u "realijama života", čovjek se vuče između praznih polica u trgovini, nastojeći pružiti ruku prema robi na kojoj već visi natpis "Prodano". Postoje jedino proizvodi slabe kvalitete, ali za koje također treba platiti dosta novca. Umjesto da jednostavno pogleda u katalog i izvrši narudžbu, čovjek se mahnito baca u potragu, stoji u dugim redovima, iz sve se snage pokušava probiti kroz gomilu, a također dolazi u konflikte s prodavačima i kupcima. Na kraju ne dobiva željeno, a problemi se sve više gomilaju.

Zbog toga se u čovjekovoj svijesti počinje stvarati nevesela realnost koja se postupno materijalizira – postaje stvarna. Svako živo biće svojim izravnim djelovanjem s jedne strane i mislima s druge, stvara *slaj svojega svijeta*. Svi se ti slojevi slažu jedan na drugoga i na taj način svako biće pridonosi oblikovanju stvarnosti.

Slaj svijeta karakterizira određen skup uvjeta i okolnosti iz kojih se stvara slika života pojedinog bića (nadalje će riječ biti samo o čovjeku).

Uvjeti postojanja mogu biti različiti: povoljni i oni manje povoljni, ugodni i teški, dobronamjerni i agresivni. Naravno, veliko značenje ima i sredina u kojoj se čovjek rodio. Ali ljudski se život većim dijelom razvija ovisno o tome kako se čovjek odnosi prema sebi i stvarnosti koja ga okružuje. Njegov svjetonazor većinom određuje buduće promjene u načinu života. U stvarnost se utjelovljuje onaj sektor prostranstva varijanti čiji scenarij i scenografija odgovaraju usmjerenosti i karakteru čovjekovih misli.

Na taj način u oblikovanju pojedinog sloja sudjeluju dva čimbenika: s jedne strane ogledala – unutarnja namjera, a s druge – izvanjska. Čovjek izravnim djelovanjem utječe na objekte materijalnog svijeta, a svojim mislima utjelovljuje u stvarnost ono čega u tom trenu još nema.

Ako je čovjek uvjeren da je na ovom svijetu sve najbolje već rasprodano, preostaju mu zapravo samo prazne police. Ako misli da za dobru robu treba dugo čekati u redu i skupo je platiti, tako će i biti. Ako su očekivanja pesimistična i ispunjena sumnjama, ona će se neizbježno ostvariti. I ako čovjek očekuje susret sa zlonamjernom okolinom, njegovi će se predosjećaji ispuniti. Međutim, prihvati li čovjek nevinu misao da je svijet za njega pripremio sve najbolje, ona će se također iz nekog razloga izvršiti.

Čudak koji ne zna da sve uspijeva vrlo jednostavno, odjednom se na neobjašnjiv način nađe kraj upravo donesene robe, kao da je specijalno njemu namijenjena. I dogodi se da prvi kupac sve dobiva besplatno. Odostraga se već stvorio dugačak red onih koji su uvjereni da su životne realije puno mračnije, a da budale jednostavno imaju sreće.

Život je igra u kojoj svijet svojim žiteljima stalno postavlja jednu te istu zagonetku: "Pogodite kakav sam?" I svatko odgovara u skladu sa svojim predodžbama: "Ti si agresivan", ili "Ti si ugodan", ili "Ti si veseo, mračan; prijateljski, neprijateljski nastrojen; sretan, nesretan".

Zanimljivo je da u toj igri svi pobjeđuju! Svijet se slaže sa svima i pred svakim pokazuje ono lice koje je bilo naručeno. Ako sretni čudak, koji se susreo

sa "životnim realijama", promijeni svoj odnos prema svijetu, stvarnost će se u skladu s tim izmijeniti, bacajući "onoga kojemu je sve jasno" na samo začelje reda.

I tako čovjek svojim mislima oblikuje sloj svojega svijeta. Taj se proces može objasniti pomoću nekoliko principa. Donosimo prvi princip ogledala: *svijet poput ogledala odražava vaš odnos prema njemu*.

Svijet se doslovno slaže s onime što vi o njemu mislite. Ali zašto se u pravilu ostvaruju najgora očekivanja, a nade i maštanja se ne ispunjavaju? Uzroci proizlaze iz drugog principa ogledala: *odraz se oblikuje u jedinstvu duše i razuma*.

Ako razum nije u proturječju s naredbama srca, i obratno, stvara se nedokučiva sila – izvanjska namjera koja materijalizira sektor prostranstva varijanti koji odgovara načinu razmišljanja. U jedinstvu duše i razuma ta slika poprima jasne konture i zato se brzo utjelovljuje u stvarnost.

Međutim, u životu se najčešće događa da duša nečemu teži, a razum sumnja i ne dopušta, ili obratno, da razum izvodi uvjerljive zaključke, a srce ostaje ravnodušno. Kad je jedinstvo narušeno, slika kao da se razdvaja na dva dijela: duša želi jedno, a razum ponavlja drugo. I samo se u jednome potpuno slažu – u mržnji i strahovima.

Kad čovjek mrzi, to čini od sveg srca, a kad strahuje, to osjeća cijelim svojim bićem. U jedinstvu mržnje stvara se jasna slika onoga što se želi izbjeći. Duša i razum se poput dviju manifestacija stvarnosti, materijalne i metafizičke, podudaraju u jednoj točki i misao se utjelovljuje u stvarnost. To rezultira dobivanjem onoga što ne želimo.

Za razliku od strahova, želje se ne ostvaruju tako lako zato što se u tom slučaju jedinstvo rijetko postiže. Duša se protivi razumu budući da on pod utjecajem klatna teži k tuđim ciljevima. A razum ili nije svjestan svojih stvarnih želja ili ne vjeruje u njihovu ostvarivost.

Postoji mišljenje da je za postizanje cilja potrebno jasno formulirati svoju narudžbu, a zatim tu misao pustiti u prostranstvo i neko vrijeme ne misliti na nju, kako se ne bi ometalo ispunjavanje želje. Kad bi sve bilo tako jednostavno...

Takva tehnika funkcionira isključivo pod uvjetom da je ispunjen drugi princip ogledala. Međutim, jedinstvo duše i razuma može se postići samo u rijetkim slučajevima, zato što se praktički nemoguće riješiti podmuklih sumnji. Što činiti?

Valja se osloniti na treći princip ogledala: *dvostrano ogledalo reagira s odgodom*. Ako ne uspijete ispuniti drugi princip, tvrđavu je potrebno osvojiti dugotrajnom opsadom.

Zamislite ovakvu neobičnu situaciju. Stojite pred ogledalom, a u njemu ne vidite ništa osim praznine. Nakon nekog vremena počinje se postupno pojavljivati slika, kao na fotografiji. U određenom se trenutku počinjete smiješiti, ali u odrazu svejedno vidite ozbiljan izraz. Podigli ste ruke, a u ogledalu je sve kao prije. Odmah spuštate ruke i u ogledalu se ništa nije promijenilo. Kako biste se vidjeli podignutih ruku, trebat ćete određeno vrijeme držati ruke u zraku.

Točno tako funkcionira dvostrano ogledalo. Samo što je vrijeme odgode neusporedivo dulje, pa promjene nisu tako uočljive. Materijalna je realizacija inertna poput smole. Bez obzira na to, misaona slika, ili kako to zovemo u transurfingu – *slajd* – može biti potpuno materijaliziran. A za to je potrebno zadovoljiti samo jedan elementarni uvjet: *slajd treba sustavno vrtjeti u mislima dovoljno dugo vremena*.

Kao što vidite tajna je jednostavna, ali to je uistinu sve što je potrebno. Čak je teško povjerovati u to da je sve tako trivijalno. Običan, rutinski posao i nikakva čarolija. No zato to uistinu djeluje. Jedini je problem što ljudi u pravilu nemaju dovoljno strpljenja. Oni se s oduševljenjem zapale za neku ideju, ali se potom brzo ohlade i pospremaju zamisao u ladicu. Znači, da bi

se misao materijalizirala, potrebno je odraditi konkretan posao sa slajdom. U suprotnom ne treba računati na čudo.

Koliko je točno vremena potrebno za realizaciju slajda ovisi o složenosti postavljenog cilja. No sve dok razum sumnja u ostvarivost zamišljenog cilja, slika je blijeda. Ipak, prije ili kasnije u ogledalu se počinje pojavljivati bilo kakav prizor. Sami ćete to uvidjeti kad vam izvanjska namjera otvori potrebna vrata – mogućnosti za postizanje cilja. Tada će se razum uvjeriti da tehnika donosi plodove i da je cilj ostvariv. Duša i razum postupno stvaraju jedinstvo, a odašiljanje misli se usredotočuje stvarajući jasnu sliku. To će rezultirati oblikovanjem odraza i dogodit će se ono što obično nazivamo čudom: mašta koja se činila neostvarivom, pretvorit će se u stvarnost.

Amalgam stvarnosti

Pomoću tehnike slajdova opisane u drugoj knjizi o transurfingu (Transurfing 2, Šum jutarnjih zvijezda; op. ur.) moguće je oblikovati sliku koju će ogledalo svijeta utjeloviti u stvarnost. Ali, osim konkretne slike, ne bi bilo nimalo loše u sloju svojeg svijeta održavati određenu neizmijenjenu pozadinu koja neprestano stvara ugodnu atmosferu.

Možda ste imali prilike primijetiti kako vaš odraz drugačije izgleda u različitim ogledalima. Lice je isto, ali svako ogledalo otkriva pojedine nijanse. Otkrivaju se slabe,

ali sasvim uhvatljive nijanse: emocionalna obojenost, raspoloženje, pa čak i psihološki profil. U različitim ogledalima odrazi su dobri i zli, zdravi i bolesni, privlačni i odbojni, topli i hladni.

Odakle proizlazi takva raznovrsnost s obzirom na to da bi odražavajuća površina trebala ravnodušno prenositi točnu kopiju jedne te iste slike. Postoji niz čimbenika koji vidljivo utječu na

prijenos prikaza. Kao i kod fotografije, ovdje puno toga ovisi o rasvjeti, pozadini boje, a također i o samom ogledalu.

Još je sredinom 20. stoljeća otkrivena posebna ljepota venecijanskih ogledala.

Venecijansko se staklo svojom čudesnom osobinom proslavilo u cijelome svijetu. No to neobično svojstvo zapravo nije izazvalo staklo. Ljudi su primjećivali da je iz nekog nejasnog razloga bilo puno ugodnije gledati se u venecijanskom, nego u običnom ogledalu. Lice je u odrazu bilo zamjetno privlačnije.

Čini se da su venecijanski majstori imali svoju posebnu tajnu. Oni su u amalgam (sastav površine koja stvara odraz) dodavali zlato zbog čega su u spektru odraza počele prevladavati tople nijanse.

Na sličan je način komadić dvostranog ogledala moguće usavršiti specijalno za sebe. Da biste udobno opremili sloj svojega svijeta, potrebno je oblikovati svoj osobni amalgam. Sloj svijeta slaže se iz mnoštva reakcija – čovjekova odnosa prema samome sebi, kao i prema određenim pojavama okolne stvarnosti. Iz tog spektra odnosa potrebno je izdvojiti jednu glavnu liniju koja određuje pozadinu koja prevladava.

Kao glavnu misao moguće je, na primjer, izabrati ovakvu formulu: *"Moj se svijet brine o meni."* Kad za to postoji povod, čovjek rado izražava svoj odnos prema nečemu u obliku nezadovoljstva, a ono dobro prihvaća gotovo ravnodušno, kao zaslužno. On to čini nesvjesno, reagirajući po navici poput školjke.

Sada se podignite na viši stupanj od školjke, probudite se i koristite svoju prednost da odnose izražavate svjesno. Svršishodno izgradite svoj odnos prema svijetu u skladu s glavnom idejom i tada ćete vidjeti kako će reagirati ogledalo. To će biti vaš prvi korak na putu upravljanja stvarnošću.

Sjetite se da se nekada u djetinjstvu svijet uistinu brinuo o vama, a vi to niste cijenili, već ste prihvaćali kao normalno. Pogledajte u prošlost. Možda

se nešto slično dogodilo kod bake na selu? Unutarnji se pogled vraća u te daleke dane kada ste se osjećali ugodno i spokojno. Fragmenti sjećanja se ponekad očituju vrlo živo. Čini se kao da iz kuhinje dolazi božanstveni miris – baka peče kolače. A možda sjedite na obali rijeke s udicom ili se na saonicama sanjkate niz brdo... Kako je to izgledalo? Sjećate li se tog karakterističnog osjećaja bezbrižnosti?

Tako ste se osjećali zato što se svijet brinuo o vama i to ste nejasno predosjećali, ali tome niste pridavali značenje. Niste pokazivali ni osobite pretenzije. Jednostavno vam je bilo dobro i to je sve. Čak i kad se buni protiv nečega, dijete se ne unosi dušom u svoje nezadovoljstvo. Ono će vrištati, lupati nožicama, mahati ručicama, ali svijet će ga brižno i pažljivo nositi, nježno mu se obraćajući: "Što je, prašćiću, uprljao si se, zamrljao? Hajdemo te oprati!"

Čovjek odrasta, a svijet za njega čuva sve najbolje, dariva ga novim čudesnim igračkama i s ljubavlju ga njeguje. Svijet se brine o svojem pitomcu. On je ljubimac i miljenik svijeta! Sretnik otkriva mnoštvo novih zadovoljstva zato što mu se sve događa po prvi put, ali nije svjestan da u tom trenutku uživa u životu. To shvaća tek nakon mnogo godina dok se sjeća kako je sve bilo dobro i ispravno u usporedbi sa sadašnjim stanjem.

No zašto s vremenom sve boje života gube sjaj i lakoću bezbrižnosti smjenjuje uznemirujuća briga? Zato što se s odrastanjem broj problema povećava? Ne, već zato što odrastanjem čovjek postaje sklon izražavanju negativnih odnosa. Nezadovoljstvo je puno snažniji osjećaj, nego jednostavno zadovoljstvo zbog ugone i spokoja.

Ne shvaćajući da je ionako bez obzira na sve sretan, čovjek od svijeta sve više zahtijeva. Zahtjevi pitomca rastu, on postaje sve razmaženiji i nezahvalniji. Svijet, naravno, ne uspijeva zadovoljiti brzorastuće potrebe i razmaženko već počinje iz sve snage izražavati pretenzije. Mijenja svoj odnos prema svijetu: "Ti si loš! Ne daješ mi sve što želim! Ne brineš se o meni!" I u taj se negativan odnos već unosi sva sila jedinstva nezadovoljne duše i hirovitog razuma.

No svijet je ogledalo i njemu ništa ne preostaje nego da tužno raširi ruke i odgovori: "Kako želiš, dragi moj. Bit će po tvome." Kao posljedica toga stvarnost se, kao odraz čovjekovih misli, mijenja na gore. A kad se to dogodi, povoda za nezadovoljstvo ima sve više, zbog čega čovjek još više pogoršava odnos prema svijetu. I tako se prijašnji ljubimac i razmaženko pretvara u zanovijetalo koje je sudbina prikratila i koje se vječno žali da mu svijet, navodno, mnogo duguje.

Tužan prizor. Čovjek ne razumije da je sve sam pokvario. Kad u odrazu ogledala vidi nekakve neugodne crte, na njih usredotočuje pozornost i reflektira svoj negativan odnos, nakon čega sve postaje puno lošije nego prije. Poslije toga stvarnost u odrazu postupno gubi sjaj. I tako sloj svijeta pojedinog čovjeka gubi nekadašnju svježinu boja i postaje sve mračniji i neugodniji.

A sve bi moglo biti obrnuto! I taj osjećaj spokojne bezbrižnosti, i okus sladoleda iz djetinjstva, i osjećaj da nešto proživljavate po prvi put, i nada u bolje, i osjećaj životne radosti. To je vrlo lako učiniti. Tako jednostavno da je teško povjerovati. A vi nemojte vjerovati, već isprobajte. Nikome ne ulazi u glavu da se sloj svijeta može obnoviti ako se odnos prema stvarnosti uzme pod svjesnu kontrolu. Kakvim učinite svoj doživljaj svijeta,

takvom će se pokazati okolina. To nije isprazan poziv da na svijet gledate s optimizmom, već konkretan posao oblikovanja svoje stvarnosti.

Od tog trenutka, ma što da se događa, utvrdite kao pravilo držanje svog odnosa prema svijetu pod kontrolom. Nije važno ako vam u određenom trenutku nije tako dobro kako biste željeli. U svakom slučaju nije sve tako loše i, bez sumnje,

moglo bi biti puno gore. Jer ipak ne padaju sjekire s neba, pod nogama vam ne gori i divlje zvijeri ne slijede vas na svakom koraku.

Da, svijet se uvelike promijenio otkad ste prema njemu zahladili odnos. Sjećate se kako vas je njihao na rukama, hranio bakinim kolačima, pričao vam priče? No vi ste odrasli i između vas i svijeta izrasla je stijena otuđenja. Topla srdačnost prerasla je u udaljenost, povjerenje je zamijenio strah, a prijateljstvo se pretvorilo u hladnokrvni interes. Svejedno se svijet na vas nije naljutio, niti vas je napustio. On je jednostavno s tugom utihnuo i zamišljeno korača uz vas kao stari prijatelj kojeg su uvrijedili hladnim prijemom.

Osvrnite se oko sebe. Vaš se svijet još uvijek brine. Drveće i cvijeće posadio je za vas. Sunce, nebo, oblaci – na njih ne obraćate pozornost, ali zamislite kako bi izgledalo da ih nema? I uvečer, nakon napornog rada, imate mogućnost odmoriti se i uživati u toplom i ugodnom domu dok vani puše hladan vjetar i pada kiša. Svijet vas kao i prije hrani i sprema na spavanje. Gleda vas i uzdiše, s tugom se sjećajući sretnih vremena. A vi se ravnodušno okrećete i tonete u san čvrsto uvjereni da je svijet postao gori i da se prošla vremena ne mogu vratiti.

No svijet se nije promijenio, baš kao što se ni ogledalo ne može promijeniti. Vaš je odnos prema njemu postao drugačijim, a zbog toga i stvarnost kao odraz vaših misli.

Sada se trgnite, otvorite oči, pridignite se na krevetu i pogledajte oko sebe: to je on – onaj prijašnji svijet koji se brinuo o vama i s kojim ste se nekad tako dobro zabavljali. Pomišljate li kako će se on obradovati zato što ste se napokon trgnuli iz vlastita bunila?

Ponovo ste zajedno i sve će opet biti kao i prije. Samo više nikad ne vrijeđajte tog starog predanog slugu svojim nezahvalnim ponašanjem.

Najvažnije je da ne žurite. Jer u skladu s trećim principom ogledala njemu treba vremena kako bi se sve vratilo u prijašnje stanje. U početku vam treba strpljivost i prisebnost. Morate razumjeti da obavljate konkretan posao oblikovanja svoje stvarnosti.

Posao se sastoji od sljedećeg. Kad se nađete u bilo kojoj prilici, čak i onoj najbeznačajnijoj, ponavljajte formulu amalgama – u bilo kojoj prilici, bez obzira na to događa li se nešto loše ili dobro. Ako se susrećete s nečim dobrim, ne zaboravite potvrditi da se svijet uistinu brine o vama. Konstatirajte tu potvrdu u svakoj sitnici. Kad naiđete na neugodne okolnosti i dalje ponavljajte da se sve odvija kako treba, po principu koordinacije namjere.

Na koji god način da se poslože okolnosti, vaša bi reakcija trebala biti jednoznačna – svijet se u svakom slučaju brine o vama. Ako ste u nečemu uspješni, obratite na to osobitu pozornost, a ako niste, pridržavajte se koordinacije namjere i uvijek ćete se zadržavati na uspješnoj liniji života. Nije vam dano da znate od kakvih vas neugodnosti svijet štiti i na koji to način čini. Imajte u njega povjerenja.

Prijeko je potrebno naučiti imati povjerenja. Kad se nađe u teškom položaju, čovjek je skloniji računati na svoju snagu, nego na povoljan stjecaj okolnosti. Odraslo dijete uporno ponavlja: "Sam ću to napraviti!" Tada ga svijet spušta na zemlju i pruža mu mogućnost da se samostalno snalazi: "Dobro, dobro, milo moje. Hodaj svojim nožicama."

Otopite led nepovjerenja. Kad naiđete na problem, čak i onaj najmanji, recite si: "Dopuštam svijetu da se brine o meni." To ne znači da baš ništa ne treba poduzimati i da treba sjediti prekrivenih ruku. Riječ je o tome da se naviknete na pomisao da se sve treba složiti samo po sebi kako je najbolje za vas, po definiciji. Ogledalo će vašu predodžbu ispravno odraziti: "Neka bude onako kako mislite."

Naviknite se dopustiti svijetu da brine o vama, od sitnica do najvažnijih pitanja. Na primjer, izašli ste iz kuće bez kišobrana, a baš se sprema kiša. Ne treba se vraćati. Recite si: "Ja i moj svijet idemo u šetnju." Recite svojem svijetu: "Ti ćeš se pobrinuti za to, nije li tako?" I on će, naravno, odgovoriti: "Dobro, dobro, mili moj." Možete se mirne duše na njega osloniti. Kiša neće padati, a ako i bude padala, svijet će vam na vrijeme pronaći zaklon.

Međutim, ne vrijeđajte se u slučaju neuspjeha zato što se svijet nije pobrinuo, ako ste sumnjali u to. Ne zaboravljajte da stojite pred ogledalom. U njemu se stvarno točno odražava vaš doživljaj svijeta – ni više, ni manje. Ne treba se jako ražalostiti, ili, još gore, boriti se sa sumnjama – to je beskorisno. Ostavite mjesta za pogreške i neuspjehe. Bitno je da se držite osnovnog smjera.

Općenito, u svijet se možete u mnogim situacijama pouzdati ako mu dopustite da se pobrine za vas. Čovjek ne može sam izaći na kraj sa svim problemima. Predajte ih svijetu. On ima neizmjereno brojnije mogućnosti nego vi. Na primjer, pomoću svoje namjere ne možete izbjeći sve opasnosti zato što se sloj vašeg svijeta presijeca s mnoštvom tuđih slojeva. Umjesto da namjeru usmjerite na svoju sigurnost, usmjerite je na oblikovanje svijeta koji se brine o vama i štiti vas. Tada će djelovati namjera vašeg svijeta.

Ovisno o tome što vas više uznemiruje, možete odabrati nekakav poseban amalgam. Evo nekih primjera. "Moj svijet za mene odabire sve najbolje. Ako se krećem po tijeku varijanti, svijet mi dolazi ususret. Ja sam svojom namjerom oblikujem sloj svojega svijeta. Moj me svijet štiti. Moj me svijet izvlači iz problema. Moj se svijet brine da živim lako i ugodno. Ja predajem narudžbu, a moj je svijet izvršava. Ja ne moram znati, ali moj svijet zna kako se za mene pobrinuti. Moja se namjera ostvaruje, sve ide u tom smjeru i sve se odvija kako treba."

A moguće je izmisliti nov, vlastiti amalgam ili čak nekoliko njih. Glavno je, ponavljam, opskrbiti se strpljivošću i neumorno utvrđivati formulu amalgama

